

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

A reveure, Albert!

L'empremta que deixa un amic

Dissabte, baixant de Meritxell després del comiat a l'Albert Salvadó, repassava alguns dels moments que hem viscut plegats, dins i fora de la política, els darrers vint anys.

Em vaig adonar que hi ha fets que són ben vius en el record. Etapes polítiques i també personals. Fa vint anys, l'any 2000, el corrent majoritari de Nova Democràcia vam decidir contribuir amb totes les nostres forces a la fundació del Partit Socialdemòcrata. Un partit del qual l'Albert esdevingué el primer president, amb un discurs, pronunciat al congrés fundacional d'Ordino, que era una proposta de renovació de la política andorrana.

Després vingueren els intensos i apassionants anys de construcció d'una alternativa progressista. Hi vam treballar molt.

El viatge a Madrid a finals de juliol del 2000 per assistir al Congrés del PSOE que va elegir José Luis Rodríguez Zapatero per 9 vots de diferència (41,69%) front a José Bono (40,79%) va ser una gran experiència compartida.

Sovint recordàvem l'anècdota del sopar de la vigília del Congrés on la casualitat va fer que ens trobéssim vora la taula de la delegació de Castilla-La Mancha i poguéssim escoltar la preocupació de José Bono pel suport que Pasqual Maragall i els socialistes catalans donarien l'endemà a la candidatura de Rodríguez Zapatero.

En aquell congrés l'Albert va dur a terme una explicació apassionada de la realitat andorrana

als nostres amics espanyols. El veig encara parlant amb l'aleshores president del PSOE Manuel Chaves, sobre la importància de la comunitat andalusa arrelada a Andorra.

L'Albert tenia clar que havíem d'equilibrar, i alhora reforçar, les relacions d'Andorra amb França i per això vam iniciar un procés d'intercanvi amb els socialistes francesos. Vam anar sovint a Foix i a Tolosa per explicar la nostra voluntat d'equilibri en les

**En la nostra amistat,
els darrers anys
han estat els més
especials**

relacions amb els països veïns. A Ferrières, la seu aleshores de la Federació de l'Arieja del PS francès, l'Albert hi va fer un altre parlament brillant.

El novembre d'aquell mateix any 2000 vam viatjar plegats a Grenoble, convidats al Congrés del Partit Socialista francès. En la recepció oferta pels companys francesos a les delegacions internacionals l'Albert va tornar a desplegar la seva capacitat d'empatia explicant els nostres anhels.

L'aleshores president d'Aragó, l'amic Marcelino Iglesias, va quedar aquell dia 25 de novembre impregnat de la força de convicció de l'Albert.

Arribat el moment d'assumir responsabilitats l'Albert no s'amagà i va fer un pas endavant

cap a la conselleria de Cultura en la majoria comunal d'Andorra la Vella. Hi va deixar empremta. Les seves fermes conviccions no sempre eren enteses, o potser tots plegats no les sabíem explicar prou bé, però els resultats foren positius.

Anys després, el 2013, amb el Víctor Naudi i molts altres vam tornar a coincidir en el difícil moment de comprovar que el partit socialdemòcrata que havíem contribuït a fundar, i al qual havíem dedicat tants esforços, estava agafant una orientació que no ens semblava la que el país ni la socialdemocràcia necessitava. I amb recança, però també ben convençuts, vam marxar.

En la nostra amistat, els darrers anys han estat els més especials. Hem parlat de la seva malaltia, la recerca d'alternatives, ell sempre inquiet i valent, a la medicina tradicional, la remissió, primer i, dissortadament, la recaiguda, després.

Compartint taula en àpats sense fi –quin gran conversador que era! I quantes coses vaig aprendre!– o bé asseguts a la taula del meu despatx, em deia que tot anava endavant.

Recordo especialment, fa ja dos anys, un dinar a la Borda Estevet on estava especialment animat.

Després hi ha hagut les darreres converses. Intenses, fortes, dures, des del passat mes de juliol, al sofà de casa seva, fins a la nostra darrera conversa telefònica, el dijous 26 de novembre. Quines lliçons que em va donar!

A reveure, Albert!